

Hoe ver
zou jij gaan
om het kind van
een ander te
redden?

ROMAN

Laat me niet alleen

SARAH ARMSTRONG

Sarah Armstrong

Laat me niet alleen

De Fontein

1

Het was al na middernacht toen de grote vrachtwagen de oprit van de burens in draaide. Anna stond net in haar donkere keuken om een glas water te halen. De koplampen van de wagen wierpen een fel schijnsel over de oprit en twee mannen stapten uit. Een van hen, tenger gebouwd, had een sleutelbos in zijn hand. De ander had een dikke nek en het postuur van een worstelaar. Met zijn benen wijd bleef hij voor de verhuishwagen staan.

Geweldig, dacht Anna. Mijn nieuwe burens zijn een stelletje aso's.

Vanachter het aanrecht keek ze toe terwijl de mannen een lamp om hun voorhoofd gespten en met luid gerammel de achterdeuren van de wagen openden. Zwijgend en efficiënt gingen ze aan het werk. Ze zetten het hek van de voortuin open en begonnen grote vuilniszakken en kartonnen dozen het pad op te sjouwen. De worstelaar sleepte in zijn eentje met een matras. Hij bewoog zich zijwaarts over het paadje, met alleen zijn benen zichtbaar onder de matras, die alle kanten op zwiepte.

Anna spoelde de rest van het water door de gootsteen en droogde haar handen. Een goede buur zou naar buiten stappen om een handje te helpen, ook al was het midden in de nacht. Een goede buur, zoals haar moeder, zou een paar dozen naar binnen brengen om te laten zien dat ze vriendelijk en behulpzaam was, niet iemand die mensen beoordeelde op hun uiterlijk.

Het huis naast haar stond al twee maanden leeg en het verbaasde Anna hoe verontrustend ze die stilte vond. Nu pas merkte ze hoe geruststellend de dagelijkse geluiden van haar buurvrouw Helen waren geweest. De twee huisjes hadden maar dunne houten wanden en waren gebrekkig geïsoleerd, zodat je de burens heen en weer kon horen lopen. Zo had Anna altijd geweten dat er iemand in de buurt was,

iemand met een druk en prettig leven, zonder dat je de deur bij elkaar plat hoefde te lopen. Ze zwaaiden naar elkaar over het hek, maakten vriendelijk een praatje en dronken eens in de maand samen een kopje thee. Heel kameraadschappelijk, op de best mogelijke manier.

Ze schoof in het donker om de keukentafel heen, blij dat ze weer burens kreeg, maar er niet van overtuigd dat dit tweetal haar eigen keus zou zijn geweest.

De stem van de man klonk luid door het open raam. ‘Je moet gewoon wat korrels strooien, dan ben je er binnen een paar dagen van verlost.’

Anna keek naar buiten. Waar had hij het over? Muizen? Kakkerlakken?

De tengere man liep voor de koplampen langs, met een kleine koelkast op zijn schouders alsof het een lege doos was. Halverwege bleef hij staan, draaide zich om en keek strak in Anna’s richting. Het licht van zijn hoofdlamp scheen haar kant op. Hij zou haar toch niet kunnen zien in de donkere keuken?

‘Hé, ben jij niet iemand die de nieuwe burens een zelfgebakken cake komt brengen?’ Zijn toon was vriendelijk genoeg, maar hij bleef staan alsof hij een antwoord verwachtte, in het schijnsel van de koplampen, zijn gezicht overschaduwde door de koelkast. Anna bloosde en deed een stap bij het raam vandaan. Tegen de tijd dat ze haar stem had gevonden, was hij al naar binnen verdwenen en hoorde ze iemand lachen. Deuren vielen dicht.

Ze had altijd gedacht dat iedereen wel iets van een voyeur in zich had, maar daar was haar vader het niet mee eens geweest. Hijzelf wel, zei hij, maar alleen omdat politiemensen altijd rekening moesten houden met wat er verkeerd kon gaan.

Als ze op zaterdagavond met haar broer Luke naar de Chinees of de Ex-Services Club gingen, zorgde haar vader ervoor dat hij met zijn rug naar de muur zat en een goed zicht hield op de omgeving.

‘Let altijd op de uitgangen,’ zei hij tegen hen. ‘Kijk waar je heen kunt als je snel weg zou moeten.’

Anna maakte zich nooit druk over wat er verkeerd kon gaan en lette daarom bewust niet op de uitgangen. Als ze naar andere mensen

keek, in de bus of in het café, voelde ze zich onzichtbaar en deed ze zelf niet mee. Alsof ze televisie zat te kijken. Een realitysoap.

Ze stapte in bed en schopte het laken weg. Het was pas eind november, maar de nachten waren nu al veel te warm. Ze luisterde naar de geluiden van de mannen en dacht na over het eten met Dave's kinderen, morgenavond – of eigenlijk vanavond, want het was al na middernacht. Ze was nog niet toe aan die kennismaking. Het was gewoon te snel. Ze had moeite met het vooruitzicht om met hen aan tafel te zitten en een gesprek gaande te houden terwijl ze haar aan een kritisch oordeel onderwierpen – en met recht. Kinderen, vooral tieners, konden je zo aankijken dat je er ongemakkelijk van werd. Ze herinnerde zich nog hoe ze als puber zwijgend de vrienden van haar vader langs de meetlat had gelegd.

Maar ten slotte viel ze toch in slaap. De mannen sjouwden nog steeds met spullen uit de truck.

Ze werd wakker van het geluid van een huilende baby, een zacht gemmer bij de burens. Ze wierp een blik op de wekker – het was pas drie uur – en stond op om naar de wc te gaan. Met haar ogen dicht liep ze door het donkere huis. Het voelde als een malle triomf om met succes alle meubels te ontwijken in de duisternis.

Terug in de slaapkamer hoorde ze de baby nog steeds huilen. Wanneer was die gekomen? Ze liep naar het raam. In het licht van de straatlantaarn zag ze een kartonnen doos op het pad staan, en een kapotte plastic stoel bij het trapje. De verhuiswagen was verdwenen.

Bij de burens klonken rustige voetstappen, en er ging licht aan achter het raam van Helens voormalige naaikamer. Dat moest nu de babykamer zijn, waar de moeder het kind in haar armen wiegde en zijn zachte hoofdje streekte. Anna herinnerde zich de man die haar bij het raam had betrappt en stelde zich voor dat ze hun een cake zou brengen, als een klein, vriendelijk gebaar – zo'n bananencake die haar moeder elke zondag had gebakken voor hun lunchtrommeltjes. Als jong meisje had Anna nooit getwijfeld aan de bescherming van thuis, de troost van die vertrouwde omgeving. Dat zou nooit veranderen, had ze gedacht. Het zou altijd hun eigen huis blijven, een huis

dat hen alle vier paste als een handschoen. Maar na mamma's dood had ze beseft dat het haar moeder was geweest die het huis een ziel gaf, en hoe snel alles uiteen kon vallen.

Ze stapte weer in bed en draaide zich op haar zij, met één oor tegen het kussen gedrukt. Het kind huilde nog steeds.

2

Het was nog nauwelijks licht toen Anna wakker werd. Ze probeerde weer te gaan slapen, maar kleine voetjes renden bij de burens door de gang. Door het raam zag ze dat de kartonnen doos op het paadje doorweekt was, helemaal in elkaar gezakt, het cement donker en kletsnat. Ze had de regen niet eens gehoord; blijkbaar had ze dieper geslapen dan ze dacht.

In de keuken schoof ze de tuindeuren open en ze boog zich naar de terracottapot op de bovenste tree van het trapje. De bieslook begon eindelijk op te komen. Tien of twaalf groene sprietjes staken door de potgrond omhoog, sommige een beetje doorgebogen onder het gewicht van het zwarte zaadje dat als een hoedje op de steel zat.

Ze zette een pot thee en ging op het achtertrapje zitten, genietend van de eerste stralen van de zon. Een paar kleine grijze skinks zochten haastig hun toevlucht in het bloemperkje aan haar voeten. Luke en zij noemden ze altijd 'penny lizards' en als kind had Anna het fascinerend gevonden dat ze hun staart konden loslaten als ze in gevaar verkeerden. Die groeide gewoon weer aan. Een van de skinks bleef op een zonnig plekje zitten en Anna zag het adertje in zijn nek kloppen.

Ze hoopte echt dat het wat zou worden met Dave, maar ze had geen idee waarom hij haar al zo snel met zijn kinderen wilde laten kennismaken. Om hen gerust te stellen, misschien? Of zichzelf? Maar het was echt te vroeg. Dave en zij kenden elkaar nog niet lang genoeg om samen door te gaan als zijn kinderen haar niet zagen zitten. Een pijnlijke ontmoeting zou zomaar het einde kunnen betekenen.

Ze gaf de potplanten water – de regen was niet verder doorgedrongen dan het bovenste laagje aarde – en trok wat onkruid uit. Paardenbloempluizen waren de hele tuin door gewaaid en schoten overall wortel.

Een paar minuten over zeven vloog Helens achterdeur open. Een kind van een jaar of vier stormde het trapje af en liet zich huilend in het lange gras vallen, plukkend aan zijn groene broekspijpen. Anna kon niet zien of het een jongen of een meisje was.

Een jonge, broodmagere vrouw in een oversized wit T-shirt kwam er achteraan. Ze bukte en pakte een oranje lap stof van de grond, misschien een laken of een dekbedhoes, waarmee ze naar de waslijn liep.

Het kind wierp zich nu op zijn rug en begon nog harder te brullen. De vrouw negeerde het en hing de doek aan een paar wasknijpers. Anna draaide zich om en verdween weer naar binnen. Ze deed twee boterhammen in de rooster en sneed een avocado open. Ze moest een gordijn ophangen of zichzelf eraan wennen niet naar hun achtertuin te staren. In elk geval hilde het kind niet meer.

‘Hallo?’ kwam een stem van buiten. Het was de jonge moeder, die over de schutting keek en naar Anna lachte.

Anna stapte naar buiten, het trapje af en zag dat ze de halve avocado nog in haar hand had. Ze lachte terug. ‘Hallo.’

Nu ze de vrouw wat beter kon bekijken, zag Anna dat ze een lief, hartvormig gezicht had. Maar haar huid was te bleek. Ze had haar lange, donkere haar opgebonden, naar één kant, met minstens tien speldjes die alle kanten op staken.

‘Welkom in de straat,’ zei Anna. Sigarettenrook zweefde over de schutting.

‘Dank je.’ De vrouw glimlachte onzeker. ‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor, maar heb je misschien een glas melk voor me? Ik heb geen auto vanochtend, en ze wil echt wat melk.’

Het kind zat met haar benen wijd op het gras en keek naar hen. Ze had piekerig vuilblond haar.

‘Daarom maakt ze zo’n drukte.’ De stem van de vrouw klonk hoog en een beetje hees.

‘Ja, natuurlijk. Momentje.’

Terug in de keuken pakte Anna de plastic melkfles uit de deur van de koelkast. Hij was nog meer dan halfvol. Ze schonk wat in een kopje voor haar thee en liep er toen haastig mee het trapje af. Toen ze de vrouw over de wrakke schutting de fles aanreikte, vond ze het

wel prettig om behulpzaam te zijn, maar ze wilde de buurvrouw niet aanmoedigen om haar van alles te vragen.

‘Bedankt. O, maar zo veel heb ik niet nodig.’ De vrouw lachte weer en nam een haal van haar sigaret. Anna vond het een wonder dat ze een kind had kunnen voldragen in dat magere lijfje.

‘Geen probleem,’ zei Anna. ‘Hou maar.’ Ze hoorde de klik van de broodrooster in de keuken. Ze had nog een halfuur om te ontbijten en naar de bushalte te lopen.

‘Kende je haar?’ vroeg de vrouw. ‘De oude dame hier, die is gestorven?’

‘Helen? Ja, die kende ik.’ Anna keek even naar het kind, dat hen in de gaten hield en wat aan het gras plukte. ‘Heb je ook nog een baby?’

De vrouw hoestte. ‘Shit, nee.’

‘O. Ik dacht vannacht dat ik een baby hoorde.’

‘Nee hoor, dat was deze. Dreinen, zoals gewoonlijk.’

Het meisje kwam naar haar moeder toe en trok zo hard aan haar T-shirt dat het aan één kant van haar magere schouders gleed.

‘Ik wil een filmpje,’ zeurde ze.

‘Je wacht maar even,’ snauwde de vrouw, en ze trok haar shirt weer omhoog. Haar smalle vingers leken blauw, alsof ze het koud had.

‘Hallo,’ zei Anna tegen het kleine meisje. ‘Ik heet Anna.’

Het kind keek op, zonder met haar bleke ogen te knipperen. Ze had gaatjes in haar flaporen, met felgroene oorknopjes. Haar korte haar leek met een heggenschaar geknipt.

‘En hoe heet jij?’ vroeg Anna.

Toen het meisje geen antwoord gaf, verplaatste de moeder haar sigaret naar de hand met de melkfles en gaf het kind een lichte tik tegen haar achterhoofd. ‘Niet zo verlegen.’

Het meisje leek niet te luisteren en Anna vroeg zich af of ze een beetje traag was. Ze had die nacht echt gedacht dat ze een baby hoorde huilen. Het meisje had een heel kinderlijk stemmetje.

Maar opeens gaf ze antwoord, helder en duidelijk. ‘Ik ben Charlie.’ Ze keek haar recht aan, en Anna had het gevoel dat ze net zo scherp werd geobserveerd als zij het meisje en haar moeder stond op te nemen. Ze liet de gedachte aan een kinderlijk gesprek meteen weer varen.

Het meisje legde haar hand tegen het ruwe hout van de oude schutting en vroeg: ‘Heb je een hond?’

‘Nee. Niet meer. Vroeger wel, toen ik nog klein was.’ Anna was bang dat het meisje splinters zou oplopen in haar zachte vlees. *Niet aan die schutting komen*, wilde ze zeggen. ‘Hij heette Buddy.’

‘Wat voor hond was het?’ De schouderdjes van het meisje waren roodverbrand en begonnen te vervellen.

‘Een soort asbakkenras,’ zei Anna. ‘Je weet wel, een mix van allerlei soorten. Hij liep weg toen ik tien was. Ik miste hem vreselijk.’ Ze schrok van het brok in haar keel en staarde even naar de grond om haar tranen weg te knippen. *Shit*.

‘We nemen echt geen hond,’ zei de moeder. En tegen Anna: ‘Ze heeft geen flauw benul hoeveel werk dat is.’ Ze nam een haal van haar sigaret en draaide haar hoofd weg om de rook achter zich te blazen.

Haar hand trilde een beetje en Anna vroeg zich af of ze iets mankeerde. Zou ze daarom zo mager zijn? Of was ze aan de drugs? Wie waren die mensen die Oliver als nieuwe huurders had gevonden?

Het meisje keek op naar Anna. ‘Buddy...’ zei ze, alsof ze beseftte dat Anna van haar vraag was afgedwaald.

‘Ja. Maar je moeder heeft gelijk. Honden zijn veel werk. Ik moest Buddy elke dag uitlaten en zijn waterbak schoonmaken...’

Het meisje wendde haar hoofd af, tuurde de tuin door en pulkte aan de velletjes op haar schouder. Anna kon wel raden wat ze dacht – dat Anna weer zo’n volwassene was die de kant van haar moeder koos.

De moeder trok een wenkbrauw op naar Anna.

Het meisje draaide zich weer terug. ‘Nella had Percy, de hond.’

‘O ja?’ zei Anna. ‘En wie is Nella?’

De moeder schudde haar hoofd. ‘Hou nou eens op over Nella.’

Charlie liep verontwaardigd naar de waslijn en verdween achter het laken dat haar moeder had opgehangen.

‘Nou...’ Anna glimlachte en deed een stap terug. ‘Ik moet naar mijn werk.’ Ze had nu geen tijd meer om te douchen. Waarom had ze de halve morgen hier op het trapje gezeten?

‘Wat doe je voor werk?’ vroeg de moeder.

‘Ik ben grafisch ontwerper.’

‘O, wat leuk. Dan kon je zeker goed tekenen op school?’

‘Ja, best wel.’

Het meisje trok aan het laken. Een van de wasknijpers schoot los.

‘En je gaat elke dag naar je werk?’ vroeg de moeder.

Waarom wilde ze dat weten? ‘Soms werk ik ook thuis.’

‘O, ik heet trouwens Gabby. Heb je toevallig een tuinsproeier, Anna?’

‘Nee. Ik heb eigenlijk geen gras in de tuin.’ Midden in Anna’s achtertuin lag een grote plaat gebarsten beton. De grond eromheen had Anna helemaal vol met planten gezet. ‘Maar Helen had er wel een. Kijk maar, daar bij de kraan.’ Ze ving een glimp op van de gele sproeier naast de haspel met de tuinslang.

Gabby draaide zich om. ‘O ja. Fijn. Geweldig.’

Helen had de sproeier maar zelden gebruikt. Ze deed alles met een gieter, zelfs het grasveld, dat sinds haar dood niet meer was gemaaid.

‘Nou, vreselijk bedankt.’ Gabby hield het pak melk als groet omhoog, draaide zich om en wilde naar binnen gaan. Het meisje kwam over het gras naar haar moeder toe. Ze zette haar ene voet recht voor de andere, als een koorddanseres. Haar te korte groene broek gleed van haar billen.

Anna vroeg zich af wat ze de rest van de dag gingen doen. Televisiekijken? De dozen uitpakken? Door Helens huis lopen om er hun eigen stempel op te drukken, terwijl ze zich afvroegen in welke kamer Helen gestorven was?

Een paar van Helens rozen waren klaar om geplukt te worden. De grote rode, fluweelzachte knoppen gingen net open. In de twee maanden dat het huis na Helens dood had leeggestaan was Anna elke avond door het tuinhekje gestapt om de bloemen water te geven. Het voelde wat ongemakkelijk om daar onuitgenodigd rond te lopen, maar ze kon Helens rozen toch ook niet laten doodgaan.

Anna liep net de straat door, met haar tas op haar rug, toen Dave belde.

‘Hallo,’ zei ze. ‘Ik had je willen bellen zodra ik op mijn werk was.’

‘Ik heb nu een vergadering, en de rest van de dag ben ik op de rechtbank.’ Zijn stem klonk wat gewichtiger over de telefoon. ‘Ik bel

je alleen even om te zeggen dat de kinderen eindelijk een restaurant hebben gekozen voor vanavond.’ Hij belde onder het lopen. ‘Zoek maar op. De Blue Monkey in Randwick. Thais, helaas.’

Een vliegtuig dat ging landen bulderde over haar heen. Ze wachtte tot het was verdwenen.

‘Weet je... misschien moet ik het maar afzeggen. Volgens mij is het nog te vroeg om kennis met hen te maken.’

Hij zweeg. Op de achtergrond klonk een belletje. Een lift.

‘Het gaat vast beter als we wat langer samen zijn,’ ging ze verder. ‘Als ze beseffen dat we echt iets hebben.’

Ze sloeg de hoek om en stak haastig de straat over. Als ze niet opschoot, zou ze haar bus nog missen.

Hij zuchtte. ‘Oké, oké. Dus... je vindt niet dat we al iets hebben?’

‘Nou ja, best wel. Voor... wat is het... zes of zeven weken.’ Ze was bang dat hij het nu al een relatie noemde. Raar eigenlijk, want hij had de hele dag te maken met de wet, met harde bewijzen en argumenten.

In de verte zag ze de bus aankomen, en ze begon te rennen. Maar abrupt bleef ze staan. Ze kon dit gesprek niet voortzetten terwijl ze op het laatste moment op bus 310 sprong. ‘En ik vraag me af of je kinderen mij wel zo graag willen ontmoeten.’

‘Oké,’ zei hij. ‘Als je het zo ziet. Maar laat de kinderen en hun mening nou maar aan mij over.’

Opeens voelde ze enige afstand tussen hen – weer dat gevoel, die vage aarzeling die ze al eerder had bespeurd.

Shit. Het ging allemaal veel makkelijker als je gewoon single was. ‘Het voelt wel alsof we steeds méér krijgen met elkaar...’ zei ze.

Wat een onzin, dat geklets over hoeveel ze met elkaar hadden. Wat betekende dat eigenlijk? Ze zag de bus stoppen.

‘Hoor eens, ik ben best gelukkig, Dave. Gelukkig met ons tweeën. Maar dit is nog pas het begin, dat is alles.’ Ze wilde heus dat het iets zou worden met Dave. Dat gevoel had ze niet meer gehad sinds Ben. Alle reden om het rustig aan te doen, anders ging het zeker mis. ‘We hebben toch geen haast?’

‘Nee, hoor. Helemaal geen haast. Alles komt goed. Maak je geen zorgen,’ zei hij. Zijn vrolijke toon klonk geforceerd.

‘Fijne dag nog,’ besloot hij. ‘We praten er nog wel over. Maar nu moet ik weg. Mijn vergadering gaat beginnen.’

Ze hing op en liep langzaam naar de bushalte, met een akelig gevoel in haar maag. Had ze het nu verknald? Voor de halal-slager liet ze zich op het bankje vallen en zocht in haar tas naar een speldje. Terwijl ze haar haar opstak, zo goed en zo kwaad als het ging, bekeek ze zichzelf in gedachten, van bovenaf: een vrouw van zevenendertig die rustig op de bus zat te wachten. Een vrouw met een bouwvallig huurhuis, hier om de hoek, en een keurig bureau op haar werk, in Redfern. Een vrouw zonder kinderen, die ze waarschijnlijk ook nooit zou krijgen, iemand met als belangrijkste hobby een tuin die ze had opgekweekt uit stekjes en goedkope plantjes die ze bij de bouwmarkt kocht.

Ambitieuus was ze niet, dat wist Anna wel van zichzelf. Sommige mensen zagen dat als een tekortkoming.

En zo zou ze haar leven blijven, dacht ze. Toen ze twintig was, had alles nog mogelijk geleken, maar ze was er altijd van uitgegaan dat ze ooit moeder zou worden. Zelfs op haar dertigste had haar leven nog honderden verschillende kanten op gekund. Maar nu vermoedde ze dat dit bestaan min of meer haar toekomst was. Misschien zou ze altijd op weg blijven naar een relatie, of bezig er een punt achter te zetten. Maar eigenlijk was het best een goed en simpel leven. Ja, toch?

Ze kwam te laat op haar werk en werd meteen gebeld door een nieuwe cliënt, Vita, een wellness-blogger. In plaats van aantekeningen te maken merkte Anna dat ze de bieslook tekende, met zijn tere stengels en de kleine, strakke knopjes die ieder moment konden verschijnen. Zo nu en dan mompelde ze iets instemmends terwijl Vita maar doorging over hoe helder en fris het ontwerp moest zijn, terwijl ze ondertussen op haar telefoon keek of er nog een berichtje was van Dave. Helemaal niets.

Toen ze laat in de middag, tegen het invallen van de schemering, weer thuiskwam, was het nog altijd warm. Het meisje van de burens rende door de achtertuin en sprong heen en weer over de sproeier, met haar

T-shirt tegen haar rug en buik geplakt. Toen gleed ze over het lange gras en stampte een stapel donkere, natte kartonnen dozen in elkaar.

De plastic melkfles stond op het paadje, nog maar half leeg. Anna's adem stokte een moment toen ze rode vlekken in het gras zag, totdat ze beseftte dat het rozenblaadjes waren. Alle bloemen waren van Helens rozen gerukt en door de hele achtertuin verspreid.

3

Nadat ze naar het nieuws had gekeken, maakte Anna een kipsalade en schonk zich een glas wijn in. Ze dacht aan Dave, in het restaurant, met zijn kinderen. Ze had foto's gezien van de elfjarige tweeling, een meisje en een jongen, allebei witblond, net als hun moeder. Hij had haar zijn ex ooit aangewezen toen ze langs het water jogde op Bondi Beach. Uit de verte, in haar zwarte outfit, had ze er heel serieus uitgezien, wel mooi, op een hoekige manier. Anna deed dressing door haar salade en had spijt dat ze toch niet met Dave was gaan eten. Misschien zou ze best aardig en leuk zijn overgekomen op die twee tieners. Toen ze zich op de bank voor de televisie liet vallen, werd er zachtjes op de achterdeur geklopt.

Het meisje van de burens stond op het trapje, in een korte roze pyjama. Ze lachte wat geforceerd toen Anna de glazen deur openschoof. 'Charlie!'

De tuin achter het kind was donker. Blijkbaar was ze door het hekje van het achterpad gekomen, of over de schutting geklommen. 'Kom maar binnen.'

Het meisje trippelde op blote voeten over de deurmat en bleef op het zeil staan, met haar armen strak tegen haar lijf en haar magere schouders enigszins gebogen.

'Gaat het wel goed?' Anna hurkte naast haar. De voeten van het meisje zaten onder de modder en ze rook naar sigaretten. In haar ene hand had ze een kleine plastic pop met paars haar.

'Ik ben Bunny kwijt.' Ze keek Anna strak aan, zonder met haar ogen te knippen. Anna voelde zich er wat ongemakkelijk onder.

'Is Bunny een knuffel?'

Het meisje knikte.

'En waar is mamma?'

Charlie gaf geen antwoord.

‘Wie is er nu thuis bij je?’ Anna vermoedde dat Charlies moeder voor de tv in slaap was gevallen, zonder te merken dat haar kind naar buiten was geglipt, de nacht in.

Het meisje wreef met een vinger over het houten tafelblad. ‘Mag ik een koekje? Ik heb honger.’

‘Ja, natuurlijk. Ik zal wat voor je halen.’ Anna richtte zich op. ‘Wie is er nu bij je thuis?’

‘Mamma is weg en ik kan Bunny niet vinden.’ Haar onderlip trilde. ‘Kun jij hem zoeken?’

‘Ik zal eerst een koekje halen.’ Ze vond een onaangebroken pak Iced VoVo’s die haar vader bij zijn vorige bezoek had meegebracht. Charlie pakte het koekje aan en bekeek het even voordat ze er een grote hap van nam. Kokoskruiden vielen op de grond. Ze kauwde zwijgend en staarde Anna nog altijd aan. Haar piekerige korte haar had dezelfde kleur als haar huid, waardoor ze een vreemd bleke indruk maakte.

‘Waar is mamma dan?’ vroeg Anna nog eens.

‘Ze komt zo wel thuis.’

‘En pappa?’

Het meisje haalde haar schouders op, werkte het koekje naar binnen en nam er nog twee uit de rol. ‘Heb je ook een blikje fruit?’

‘Perziken of zo?’

Het meisje knikte en kauwde stug door.

‘Nee. Sorry.’

‘Die heeft Nella altijd.’

‘Laat eens kijken of we mamma kunnen vinden.’ Ze had weinig keus, nietwaar? Ze moest wel naar de burens. In haar gedachten doemde het schrikbeeld op dat ze de moeder dood zou aantreffen. Ze was mager genoeg om een junk te zijn. ‘Kom mee,’ zei ze tegen Charlie, en ze pakte haar telefoon.

‘Wat is dat?’ Het meisje wees naar de tafel en de tekening van de bieslook die Anna mee naar huis had genomen.

‘Een tekeningetje van een plant hier buiten.’ Ze knikte naar de achtertuin.

Het meisje raakte de tekening even aan en liep toen met Anna mee naar de voordeur. Anna trok haar gympen aan en liep het paadje af. Het meisje sjokte met kleine passen achter haar aan. Anna wachtte en pakte toen haar hand. Charlie aarzelde niet. Haar handje voelde stoffig en klein, als van een pop.

Het hekje van de voortuin knarste en het sensorlicht ging aan toen ze het trapje van de burens beklom. Anna hoopte dat de man niet thuis zou zijn. Ze had hem niet meer gezien of gehoord sinds de vorige avond.

Anna klopte en riep: ‘Hallo? Halloooo? Gabby, ben je daar?’

Charlie stond doodstil naast haar. Op de veranda lagen stapels platgetrapte kartonnen dozen en een opgerolde wegwerpluier. Zou het kind die nog dragen?

Anna tuurde door het raam. Bij het schijnsel van de televisie zag ze de omtrekken van een leunstoel. In de gang was licht te zien, waarschijnlijk afkomstig uit Charlies kamer.

Eigenlijk wilde ze niet naar binnen, maar stel dat de moeder ziek was? Anna’s maag kromp samen toen ze de voordeur probeerde. Die zat op slot.

‘Hoe ben je naar buiten gegaan?’

‘Door de achterdeur.’

‘Oké, dan lopen we daarheen.’

De achterdeur stond wijd open. Onder aan het trapje bleef Anna staan. De gang was donker, afgezien van het vage licht uit de meisjeskamer en het schijnsel van de tv. Anna beklom het trapje en boog zich naar binnen.

‘Hallo? Gabby? Het is Anna van hiernaast. Ik heb Charlie hier.’

Ze dwong zichzelf de halfdonkere gang in te stappen.

‘Hallo?’ riep ze nog eens. Ze tastte naar het lichtknopje en repeteerde al wat ze moest zeggen als de man verscheen: *Jullie dochter klopte bij me aan en ik maakte me ongerust. Is alles oké?*

In de keuken zag ze een stapel vuile borden in de gootsteen en op Helens oude formica aanrechtblad lagen een paar uitpuilende zwarte vuilniszakken. Anna liep de gang door, met Charlie achter zich aan. Het kleed voelde vreemd sponsachtig onder haar voeten. Ze hielden

halt bij Charlies kamer, waar alleen maar een matras op de grond was gelegd. Kleren lagen over de vloer verspreid. Ergens daartussen brandde een roze nachtlampje.

De grote tv in de huiskamer stond geluidloos op een shoppingkanaal afgestemd. Anna wierp een blik in Helens oude slaapkamer. Haar klerkast en toilettafel stonden er nog, maar het bed was verdwenen. Op de grond lag een tweepersoonsmatras, met een teruggeslagen onderlaken over een smoezelige tijk.

Waar was Charlies moeder, in vredesnaam? Even de deur uit? Of was er iets ergs gebeurd? Anna onderdrukte de angst in haar buik. Ze herinnerde zich het verhaal over twee peuters die dagenlang in hun appartement hadden moeten overleven toen hun alleenstaande vader even boodschappen was gaan doen en op straat was doodgereden.

‘Wat is jouw kamer?’ vroeg ze aan Charlie, hoewel ze het al wist.

Het meisje trok aan Anna’s hand. ‘Kijk maar.’

In haar kamertje liet Charlie zich op haar knieën vallen en keek Anna grijnzend aan. ‘Dit is mijn sprookjeskasteel.’ Als kind zou Anna dolblij zijn geweest met het felroze plastic kasteel met zijn puntige torentjes en driehoekige vlaggen. ‘Dat heb ik van mamma gekregen.’

‘Geweldig!’ Anna knielde en stak een hand uit naar een torentje. Een zoet, synthetisch luchtje drong in haar neus. Zou het plastic geparfumeerd zijn? Dat kon toch niet?

‘Hoe oud ben je, Charlie?’

Het meisje draaide aan een zwengel om de parse ophaalbrug te laten zakken. ‘Vijf.’

‘Oké.’ Ze leek veel jonger dan het vijfjarige dochttertje van Anna’s vriendin Emily.

Charlie keek op. ‘En hoe oud ben jij?’

‘Zevenendertig.’

Het meisje knikte onverschillig en nam een kleine plastic prinses in iedere hand. Met één ervan wees ze over Anna’s schouder. ‘Dat is jouw raam.’

Anna draaide zich om. Door Charlies raam zag ze haar eigen keuken, met het nieuwe papieren rolgordijn en de blauwe fles op het kozijn. Ze had zich niet gerealiseerd dat het raam zo goed te zien was.

‘Heb je me vanavond ook zien staan, toen ik eten kookte? Ben je daarom naar me toe gekomen?’

‘Ik zag dat je iets zat te eten. Het was rood.’

‘Een paprika.’ Een auto reed door de straat. Hopelijk was het niet Gabby, of die man. Stel dat ze thuiskwamen en haar hier vonden met Charlie. Wat had ze te zoeken in hun huis?

Charlie zette de prinsesjes neer en pakte wat kleren van de vloer. ‘Ik was zelf naar bed gegaan.’ Ze leek bijna in tranen. ‘Maar ik wil Bunny.’

‘Hoe ziet Bunny eruit?’

Het meisje keek even naar het plafond. ‘Grijs. Een konijn.’

Anna tilde de spreid van het bed en deinsde terug voor de ammoniaklucht van urine.

Het was een onvriendelijke gedachte, dat wist ze ook wel, maar als het meisje de kamer aan de andere kant van het huis had gekregen, met een raam dat op de andere burens uitkeek, zou ze daarheen zijn gegaan. Dan was het bejaarde stel dat Anna soms zag lopen met hun twee kleine hondjes opgezadeld geweest met het probleem van de verdwenen moeder. Zij konden er vast veel beter mee omgaan.

Anna ontdekte iets grijs en pluizigs onder een roze hemdje. ‘Is dat Bunny niet?’

Charlie griste de knuffel van de grond en drukte hem tegen haar borst. Het meisje leek klein en nietig in de warboel van kleren en speelgoed. Ze keek naar Anna op met een wanhopig lachje, en Anna voelde zich weer ongerust.

Ze probeerde een luchtige, vrolijke toon aan te slaan. ‘Ik zal een briefje aan mamma schrijven dat je bij mij bent. Is dat goed?’

‘O...’ Ze beet op haar lip.

‘Ja,’ zei Anna beslist. ‘Ik kan je hier niet in je eentje laten.’

Ze had wel de pest in dat ze hierbij betrokken was geraakt, maar ze kende haar verantwoordelijkheid. Dus liep ze met Charlie naar de voordeur waar ze snel een boodschap schreef op Helens notitieblok, dat nog in de meterkast lag. Ze stak het briefje in de hordeur.

Tegen de tijd dat ze het kind bij haar thuis op de bank had geïnstalleerd, vielen Charlies ogen al bijna dicht. Ze at nog twee Iced VoVo’s

en een handvol gedroogde abrikozen. Het speelgoedkonijn onder haar arm stonk naar bier.

Anna kwam naast haar zitten, maar deed geen poging een gesprek gaande te houden. Wat zei je tegen een kind van wie de ouders waren verdwenen? Als de moeder of de vader de volgende ochtend nog niet was opgedoken, moest Anna de politie waarschuwen, nam ze aan. Charlie viel in slaap met een half opgegeten abrikoos nog in haar hand.

Anna nam het gedroogde vruchtje weg en tilde de voeten van het meisje op de bank, zodat ze recht lag. Mensenkinderen, ze stonk echt naar sigarettenrook. Arm kind. En haar benen vertoonden blauwe plekken. Wat had ze in vredesnaam uitgespookt? Haar pyjamabroek was opgekropen tot aan haar dijbeen, waar Anna een grote paarse kring ontdekte – nee, twee halve cirkels die elkaar bijna raakten. Tandafdrukken en een korstje. Een beet.

Anna liet zich terugzakken op haar hielen. Het bloed gonsde in haar oren. Waren het mensentanden? Iets of iemand had het meisje tot bloedens toe gebeten. Zachtjes beet ze in haar eigen onderarm om de afmetingen van de tandafdrukken te vergelijken. Ze zagen er hetzelfde uit.

Heel even drukte ze krachtig met haar vingers tegen haar oogleden, terwijl allerlei gedachten door haar hoofd tolden. Toen haalde ze een katoenen deken uit de linnenkast, legde die over het meisje neer en knielde bij de bank. Zo bleef ze zitten, het leek een eeuwigheid. Ze staarde naar Charlies borst, die rustig op en neer ging. Zou het echt een mensenbeet kunnen zijn?

Op de basisschool had Anna ooit een jongen gebeten. Gordon Patterson had haar het hele jaar gepest, en op een dag, toen hij haar weer in haar wang kneep, greep ze hem bij zijn arm en boorde haar tanden in zijn vlees. Heel hard. Dat ging niet zomaar, per ongeluk. Je moest je echt voornemen om iemand te bijten, zeker tot bloedens toe.

Buiten hoorde ze een autodeur. Ze trok het gordijn open en zag een auto weggrijden. Gabby stapte haar eigen hekje binnen. Anna liep haastig naar de veranda en riep: ‘Ik heb Charlie hier.’

Gabby was helemaal in het zwart gekleed en droeg haar haar in een strakke paardenstaart. ‘O? Hoe dat zo?’ vroeg ze lizzig.

Zelfs van een paar meter afstand rook Anna haar goedkope parfum. Gabby kwam naar de lage schutting, wankelend op haar hoge hakken. Was ze dronken of stoned? Anna verlangde nu al terug naar Helen, haar oude buurvrouw.

‘Ze klopte bij me aan.’

Gabby trok een grimas en strompelde op haar naaldhakken naar haar toe. ‘O, wat vervelend.’ De remmen van een truck piepten luid op de hoofdweg aan het einde van de straat. ‘Meestal redt ze het wel even, in haar eentje.’

Wie liet in vredesnaam een kind van vijf alleen? En wie had haar gebeten? Gabby moest toch iets weten over die beet. Die kon haar onmogelijk zijn ontgaan. Maar stel dat het Gabby zelf was geweest? Shit, wat een nachtmerrie.

‘Slaapt ze nu?’ vroeg Gabby. Ze had haar ogen gitzwart opgemaakt, waardoor ze nog bleker leek dan de vorige dag.

‘Ja.’ Drie tieners liepen luid lachend over de stoep aan de overkant.

Gabby grabbelde in haar tasje en kreunde. ‘Shit. Heb jij toevallig een sigaret voor me?’ Ze was duidelijk stoned.

‘Nee, heb ik niet.’

Gabby probeerde haar tas dicht te krijgen. ‘Geef haar maar aan, over de schutting.’ Haar stem klonk toonloos. ‘Of zal ik even omlopen om haar te halen?’

Er hing een soort spanning tussen hen in.

Anna draaide zich om naar het huis. ‘Ik haal haar wel.’

Charlie verroerde zich niet toen Anna haar van de bank tilde. Ze voelde warm en slap. Toen ze bij de voordeur kwamen, schrok het meisje wakker en richtte ze zich op in Anna’s armen.

‘Het is oké,’ zei Anna. ‘Ik breng je even naar mamma. Ze is thuis.’

‘Goed,’ fluisterde het meisje. Charlies adem stonk, niet alleen zuur maar ook een beetje schimmelig. Voorzichtig daalde Anna in het donker het trapje af, met Charlies armen strak om haar hals. Ze liep naar het hekje van het buurhuis en gaf het kind aan Gabby. Charlie begroef haar gezicht tegen haar moeders schouder.

‘Bedankt,’ zei Gabby. Toen ze zich omdraaide, reed er net een auto voorbij, die de bleke stam van de verdwaalde gomboom in de berm

verlichtte. Het was zo'n eenzaam, troosteloos geluid, een auto die in de nacht verdween. Anna keek de vrouw en het kind na toen ze naar binnen stapten en de deur achter hen dichtviel.

Ze werd wakker tegen drieën – het slapeloze uur – en bleef een moment roerloos liggen, luisterend of ze was gewekt door een geluid bij de burens. Maar ze hoorde niets anders dan het gedreun van het verkeer op de M1. De lucht voelde dik en stroperig. De meeste mensen overleden rond drie uur 's nachts, en Anna begreep waarom. Het holst van de nacht.

Haar moeder was gestorven om halfvier, maar Anna had dat pas gehoord bij het ochtendgloren, toen haar vader naast haar bed zat en haar wakker maakte. Hij rook naar tandpasta en hij was aangekleed.

'Mamma is er niet meer,' zei hij.

Ze kwam half overeind. 'Waar is ze dan?'

'Dood. Ze is dood.'

Anna's hoofd leek op te zwellen als een ballon, totdat het de hele kamer vulde. Bloed gonsde in haar oren.

Ze is dood.

Vanaf dat moment klopte de wereld niet meer, nog jarenlang: de vorm van de voordeur, de geur van haar slaapkamer. Zelfs het water stroomde niet meer goed uit de keukenkraan. En ze kon maar niet verkroppen dat Luke hun moeder tien jaar had meegemaakt en zij maar acht. Die twee extra jaren kreeg ze er nooit meer bij.

Lees verder in: *Laat me niet alleen*

Eerste druk november 2018

Oorspronkelijke titel *Promise*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, Pan Macmillan Australia Pty Ltd

Copyright © 2016 Sarah Armstrong

The moral right of Sarah Armstrong to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Plainpicture/Anne-Sophie Bost

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4334 2

ISBN e-book 978 90 261 4335 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.